

Óda na matiku.

Vof šercu Šariša dze Torysą ceče,
dze slunko vof lęce jak nesęcesce peče,
dze vtacki lubezņe o lasce spivaju.
tam je mesto Presov vof prekrasnim kraju.

Keď pujdzeš zos mesta smerem na štaciju,
zobacis budinek - nasu kolegiju.
O osmej hodzine rano brinek brinči,
dzijaci litaju, lem tak chodba rinči.

Od zborovni Ifi dluhim kroķem krača,
spongiju na tablu Lajko frišno mača,
co slabše dziaci z matiki se tresu
popri biflovanu sebe i zahrešu.

Duceho ten hurhaj jakbač še ņetika,
"chlapci rozumice? pre mne nič matika",
Fero od jakziva v lavce prikľad dre se,
jednu pjatku i tak ma už vof notese.

Ifi zarnuceni bo draha kolbasa,
hleda tote dzvere dze je šestá klasa,
zamišleno vejdze za katedru sedne,
hlava mu ovisne jak keď kvitek vedne.

Nato smutnim hlasem dziakom poveda,
zebi buli cicho, ta ze jim pokuj da.
Jeden na druheho chlopci se usmeju,
oblapjac se zacnu vyskakovac chceju.

"Zlatý člověk" Ľuba Erni čiško hvári,
razem še rozeši v klase carne chmari.
Vtim Ifi viskoči jakeď perun buchne,
"skousim!" mocno skrici a zos nohu dupne.

Rozbehne še takoj rovno ku Ducemu,
"pojte, pane, pojte" prihvara še jemu.
Duci prelaknuti ku tabuli hne še,
pokim se vykokce ma pjatku v notese.

Potemu Irenki da Ifi rovnicu,
daco cesse jakeď strikovac z ihlicu.
Ona mu hutori "ja viem túto látku",
Ifi s pcesenem pripise jej pjatku.

"Co vy víte, bruslit", ku nej še prihvari,
rozmačne se, notes na katedru smari.
Nato se usmichne, vivola Kremera,
irku zes matiky pohľadom mu zmera.

"Počítejme špatne a výsledek dobrý",
Belo se lem kruci, nit je z teho mudri.
"Zmýlil som sa", cisko priznavu Ifemu,
vitriblovac z pjatky nepodari se mu.

Korunu šickemu dela Bašistova,
svetu se zrodzila teoria nova.
Mala virachovac dochodek zos banky,
mesto logaritmu nasla cislo stranki.

V tim zmetku Slosiara Ifi z lavki vola,
nej ukaze co ho naucila skola.
Vikroci k tabuľi, to krizova draha,
Paľo jakuš šnurku zos nohavku caha.

Jak piše rovnicu odrazu začuje,
ze ho za nohavku cosi pocahuje.
Prekvapeni hlava obraca ku klaše,
Ifi znervozneje, cali se až trase.

"Nešepkať!" ze zloscu šickim komanduje,
Ľuba za špagacik zas lem pocahuje.
Paľo už splašeni sregem se onaci,
vtim Ifi na zemi kus snurečki zbači.

Ľuba voľ richlosti šnurku odrucila,
bi tim činom svoju skuru zachranila.
Ifi dodneš nezna dze se šnurka vzala,
skadzi ku Paľovej noze smerovala.

Vtim Ifi odrazu na chodbu vibehne,
kazdemu na sercu dakušcik odlehne.
Ničto nezna jaku zradu zas vimišli,
nedobre predtuchi do mišli se cišli.

Dzvere še otvorila objavi še ruka,
Laceho za ucho Ifi caha dnuka.
"Chytili sme lososa", prihvara še klaše,
Laci gace pulne, od ľaku se trase.

V strachu pred matiku skril še do budara,
teraz za ten figelj Ifi ho pokara.
Ku temu Lacemu v zaludku cyirika,
dzesatu mu kvarj jakaši kalika.

Kvarnik jakiš bejar, furt ho coži čeži,
kostovac se zachcel za cudžę peneži.
Vidumal taku vec co ho nič nestala,
merinda Laceho mu zasmakovala.

Cali mešac Laci dzeň co dzeň še posci,
zato kvarnik z jehoz dzešatu še hošci.
Laci nevitrimal, strasne ho to pali,
jak skrocil kvarnika, každemu še chvaši.

Doma zos mamušu plan vikumštovali,
medzi dva chlebiki kus midelka dali.
Na toten dzeň kvarnik barz nerad spomina,
v gembe mu zahorkla zos midelka šlina.

O tidzeň vof klaše taka vec še stala,
ked persa hodzina matika buc mala.
Nemožno dziakom modzgi furt turbovac,
neskodzilo bi raz sebe zalogovac.

Rano Jaňo s Đurim na bicigeļ šida,
k Večkemu Šarišu cahala jich bida.
Luba z Bašistovu inše vidumali,
vof plavkoch na strechu sebe polihaši.

Farbu chcu nalapac na chribce na bruchu,
dneška zos matiki budu to mac v suchu.
Ostātne dzijaci doma se pokrili,
nesnivalo se jim, dze jich osud driši.

Ked v škoļe zbačili, že je prazdna klasa,
dze tote dziajaci ostali do frasa.
Za ceplę se musi dac vec do poradku,
co vimišel tridni sluchaj mili bratku.

Šednul na bicikeļ, treba to tak chapac,
ze se z dom do domu vibrat vtackoch lapac.
Jaňa z Đurim zbačil, mali smolu taku,
jak sebe turuju križom po Huštaku.

Ľuba z Bašistovu čuli še jak v ňebe,
jak je nam tu dobre hutorili sebe.
Vtím odrazu v streche dekeľ se otvira,
Pujmanova hlava na logoški zira.

Co nasledovalo ľehko domišľime,
dva pužuše v plavkoch tridni v haršci trime.
Z pujdã jich scahuje, zmoknute macata,
tresu se co budze, to je pravda svata.

Ňeslavňe skoňčilo to jich logovaňe,
cerpli vistrasene, co še v škole staňe.
Hodziňe matiki vihnuć se snažili, ak
akuratne vtedi, keď ju preložili.

V počtoch mala naša šesta gimnazija,
eso menom Laci, jedna fantazija.
V čase keď stal prave na životnim prahu,
Moloch vojni určil mu inaksu drahu.

V ten dzeň nabic bula ňedzeľa junova,
nakladní vlak prišol smerom z Bardijova.
Do Raslavic vesol na našu staciju,
zos blombami jakbi vezol municiju.

Vtím z vagona čujem kričec "Kařci, Kařci",
za serco me scislo, tu uz nič nestarci.
Spoznãl som teň vikrik, bul to hlas laceho
a ja nemuh zmenic položeňe jeho.

Potemu vagoni ďalej še rušeli,
ja z Lacim uz nigda sme še nevidzeli.
Na rozlucky volam za nim "Laci, Laci",
do smerci se z mišli ta chvíľa ňestraci.

Šicko toto koňci še z nami pomali,
tote udalosce v tím čase še stali.
Óda dopisaná, vištrilãl som broki,
pre našu potechu, keď pominu roki.

Zôžitky V. triedy me Ev. Šolc, gymnázium
v r. 1939/1940 skásmil v tím čase
Karl Šolc's alias Kaco zpod Čerjova